

רבי יוחנן בן מתיא והפועלים בני המלכים

ספור על אהבת ישראל, דיוק במלים, ואהבת ה'

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חַי לְפָנַי
שָׁנִיּוֹם רַבּוֹת תִּלְמִיד
תִּלְמִיד חָכָם וְצַדִּיק –
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן מַתִּיָּא.

הוא ובנו הקאהוב יֵשְׁבוּ
וְלִמְדוּ תוֹרָה, וְהוֹדוּ לַה' עַל
כָּל הַטּוֹב שֶׁנָּתַן לָהֶם.

בְּקָר אֶחָד, קָרָא רַבִּי יוֹחָנָן לְבָנוֹ. "בְּנֵי הַיָּקָר, " אָמַר הָאָב, "הַשָּׂדֶה שֶׁלָּנוּ
מִחֲכָה לְעִבּוּדָה! צֵא בְּעֶזְרֶת ה' וּשְׂכֹר לָנוּ פּוֹעָלִים חֲרוּצִים וְיֵרָאִי שָׁמַיִם."

הַבֵּן הֵלֵךְ לְשׁוּק בְּשִׁמְחָה.
הִשְׁמֵשׁ זֶרְחָה, וְהוּא
לָחַשׁ מִזְמוֹר תְּהִלִּים
כְּדִי לְהוֹדוֹת לַה'.

מִהֵר מְאֹד הוּא מֵצֵא
פוֹעָלִים טוֹבִים
נִשְׁמָחוּ לְעֵבֶד.

הֵבֵן עָנָה: "תִּקְבְּלוּ כֶסֶף,
וְגַם... אֲנִי מִבְטִיחַ שְׁנִיתָן
לָכֶם מִתֵּינִן מְזֹנוֹת!"
(כְּלוֹמֵר, אֹכֵל בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם).

"מָה נִקְבַּל עָבוֹר מִלֹּאכֵיתֵנוּ?"
שָׁאֵלוּ הַפּוֹעָלִים.

הַפּוֹעָלִים הִסְכִּימוּ,
כִּי סָמְכוּ עַל מִשְׁפַּחְתּוֹ
שֶׁל הָרֵב.

הֵבֵן חֲזֹר הַבֵּיתָה כְּלוּ מֵאוֹשֶׁר.
הוּא רֵץ לְאָבִיו וְקָרָא:

**"אָבָא! בָּרוּךְ ה',
מִצָּאתִי פֹעֲלִים.
פָּסַקְתִּי אֲתֶם עַל מְזֻנוֹת
– הִבֵּטְחֹתִי לָהֶם
שֶׁנֶּאֱכִיל אוֹתָם!"**

פְּתָאוּם, פָּנָיו שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן
הִפְכוּ לְרִצְיָנוֹת מְאוּד.
"**בְּנִי!**" אָמַר בְּדֹאגָה, "אֵיזָה
אוֹכֵל בְּדִיּוֹק הַבְּטָחָתָ לָהֶם?
סֵתֶם כֶּךָ אֶמְרֶת 'מִזֹּנוֹת'?"

הֵבֵן לֹא הֵבִין אֶת הַבְּעִיָּה.
הִדְּנָה עַל כֵּי אֶת הַבְּעִיָּה.
"**כֵּן אָבָא, רַק אֶמְרָתִי 'אֹכֵל'...**"

רַבִּי יוֹחָנָן לִטָּף אֶת רֹאשׁוֹ שֶׁל בְּנוֹ
וְהִסְבִּיר לוֹ סוּד יְהוּדֵי עֲצוּם:

"בְּנֵי, הַפּוֹעֲלִים הָאֵלֶּה אֵינָם רַק
אֲנָשֵׁי עֲבוּדָה. הֵם יְהוּדִים יְקָרִים!
וְכָל יְהוּדֵי הוּא מְזַרֵּעַ אֲבָרָהֶם,
יִצְחָק וְיַעֲקֹב – הֵם בְּנֵי מְלָכִים
שֶׁל מֶלֶךְ הַיְּמֵי הַמְּלָכִים,
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא!"

לָמָּה הַהִבְטָחָה הַכֹּלֵלִית כָּל כָּךְ מְסַכֵּנָת? בּוֹאוּ נִרְאֶה:

אוֹכֵל לְאָדָם רָגִיל:
לֶחֶם, קֶצֶת יֶרְקוֹת, מִים.

אֲכַל שְׂמַגִּיעַ לְבֹן מֶלֶךְ:
מַעֲדָנִים, תְּבַשִּׁילִים יְקָרִים, מִמֶּתְקִים רַבִּים!

"אִם הִבְטַחְתָּ לָהֶם אֲכָל בְּלִי לְפָרִט –
הֵם יִכּוּלִים לְדָרֵשׁ אֲכָל שֶׁל מְלָכִים!"

הָאֵב זַעַק מִתּוֹךְ אֲהָבָה גְּדוֹלָה לְעַם יִשְׂרָאֵל:
"אֲפֹלוּ תַעֲשֶׂה לָּהֶם מִשְׁתֶּה עֶנֶק כְּסֻעוֹדַת שְׁלֹמֹה
הַמֶּלֶךְ בְּשַׁעֲתוֹ – עֵדִין לֹא יֵצֵאת יְדֵי חוּבָתְךָ אִתָּם! כִּי הֵן
כִּי לְעוֹלָם לֹא תוּכַל לָתֵת אֶת כָּל מָה שְׁבִאֲמַת מַגִּיעַ לְבֹן
מֶלֶךְ מִצַּד דִּין תּוֹרָה, עַד שְׁתַּדִּיק בַּמְּלִים!"

הזמן דוחק! בהלכה,
כאשר הפועל מתחיל
לעבד – ההסכם ננעל!

"רוץ מהר בני!" א'
אמר האב. "עד שלא
יתחילו במלאכה, צא ואמר
להם את התנאי המדיק!"

הבן התפלל לה' שיִסְפִּיק
ופתח בריצה.

הִבֵּן הַגִּיעַ לַשָּׂדֶה נוֹשֵׁם וְנוֹשֵׁף, רָגַע לִפְנֵי שְׁהָרִימוּ אֶת הַפְּלִים.
'פּוֹעָלִים יְקָרִים וְאַהוּבִים!' אָמַר, אָנָּה דַּעוּ: הָאֲכָל
שְׂאֵבִיא לָכֶם לֹא יִהְיֶה סְעוּדַת מְלָכִים. הֵאֵם אַתֶּם
מִסְכִּימִים שֶׁהָאֲכָל שְׁלָכֶם יִהְיֶה יִהְיֶה רַק פֶּת

פֶּת (לֶחֶם) וְקִטְנִיּוֹת בְּלֶבֶד?"

הַפּוֹעָלִים חִיּוּ וְאָמְרוּ בְּאַחַד: "בּוֹדֵאִי! לֶחֶם וְקִטְנִיּוֹת הֵם מִתְּנָה נִפְלְאָה מֵה'.

אֲנַחְנוּ מִסְכִּימִים בְּשִׂמְחָה!"

הַהֶסֶכֶם תִּפְקֹן בְּאַהֲבָה וּבְשָׁלוֹם. כֹּךְ נִצְּלוּ רַבִּי יוֹחָנָן וּבָנוּ מִהַבְּטָחָה שְׂאִי אֶפְשָׁר לְקַיֵּים.

מָה מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ הָאֲגָדָה הַקְדוּשָׁה? (הַשְׁלִימוּ אֶת הַמְּשׁוּאָה!)

מֶמֶשׁ בֶּן מֶלֶךְ! = פּוֹעֵל בְּרָחוּב + יֶלֶד בִּכּוּתָה

- * צָרִיךְ תָּמִיד לְכַבֵּד כָּל יְהוּדִי, גַּם אִם הוּא עָנִי אוֹ עוֹבֵד פְּשׁוּט.
- * חָשׁוּב לְדַעַת לְדִיּוֹק בַּמַּלִּים, וְלֹא לְהַבְטִיחַ מַשְׁהוֹ כָּלְלִי מִדֵּי נְשִׂאִי אֶפְשָׁר לְקַיֵּם.

אֲשֶׁר־יֵנוּ מַה טוֹב חֲלָקֵנוּ, וּמַה נְּעִים גּוֹרְלֵנוּ!
בּוֹאוּ נַחֲיֵךְ לְכָל 'בֶּן מֶלֶךְ' שֶׁאֲנִיחֵנוּ פּוֹגְשִׁים הַיּוֹם.
נִשָּׂא עֵינַיִם לַשָּׁמַיִם וְנוֹדֶה לָהּ 'יְתַבָּרֵךְ שֶׁבָחָר בָּנוּ לְהָיִית בְּנֵי הָאֱהוּבִים.

